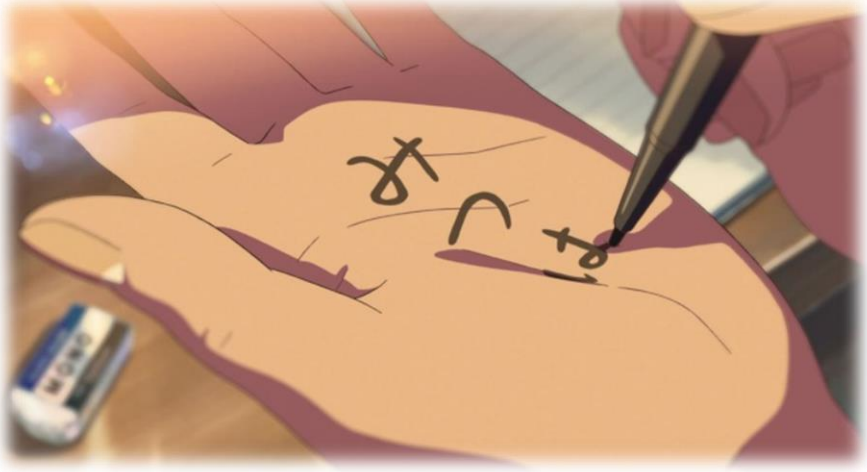

SENİN ADIN NE?

Okuldaki ilk günüm. Kara önlüğüme inat, parlayan gözlerimle meraklı ve biraz da masumca çevreme bakıyorum. Kimisinin yanında annesi var, onlar ağlarlarmış, annem söylemişti zaten. Ben erkek adamdım ve ağlamazmışım! Ama burnum da sızlamıyor değil hani...

Yeni yeni arkadaşlar bulmuşum, yanıma bir kız oturuyor, adını henüz bilmiyorum ama çok güzel bir çocuk, tanışıyoruz. O da çok heyecanlı, öğretmeni merak ediyor, O'na demişler ki *'bu öğretmen çok iyiymiş'*. Merakım bir kat daha artıyor. Derken kapı açılıyor, tüm sınıf ayakta, heyecanla, kapıdan giren öğretmene bakıyoruz.

İçeriye, yıllar sonra da sevgi ve şükranla yâd edeceğim, o mukaddes varlık giriyor, Esmâ Öğretmenim... *'Günaydın çocuklarım!'* oluyor ilk sözü. Tüm arkadaşlar birbirimize bakıp gülüşüyoruz, *'Aaa,*

bizi kendi çocuğu sandı!'... Sonradan anladık, bizi çocuğu gibi çok sevdiğini ve yıllarca seveceğini...

Sonra bize kendisini tanıtır. Hâlâ hatırlıyorum, yirmi dört yaşında, olağanca güzel ve 'anne' idi... Ardından bizleri de tanımak istiyor ve ilk olarak her nedense bana soruyor, belki de ona öyle hayran hayran bakışım dikkatini çekiyor.

'*Oğlum, senin adın ne?*' Ben bir daha şaşırıyorum, bana bir tek annem böyle seslenirdi! Biraz çekingen, biraz da sıkılarak adımı söylüyorum, memnun oluyor ve gülümsüyor... İşte o an, tüm kalbime bir ömür sürecek sevgisinin temellerini atıyor.

Yıllarca canla başla derslerimize giriyor, bize hep yeni yeni ufuklar açıyor.

Yıllar su misali... Kim durdurabilmiş ki! Birgün bizim de birlikteliğimiz sona erdi. Esmâ Öğretmenim, canım benim! Bugün ben de senin gibi öğretmen oldum; okula yeni gelen öğrencilere her gülümseyişimde seni ve her gönlü alınan çocukta kendimi görüyorum...

Ve senin o mukaddes sesin geliyor kulağıma '*Oğlum, senin adın ne?*', sonra gözüme bir kare yansıyor; Sen varsın, elinde tebeşir, yüzünde o sevecen gülümseyişin ve ... benim gözlerim doluyor, kendimi zor tutuyorum...

Menderes - 2005